

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 2368/21
16.6.2021.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Витошевић, председника већа, Предрага Васића и Јасминке Бакић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Јован Вукчевић, адвокат из Београда, улица Чика Љубина број 12, против тужене Република Србија – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, улица Косовска број 31, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 број 911/2020 од 2.2.2021. године, у седници већа одржаној дана 16.6.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 број 911/2020 од 2.2.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 број 911/2020 од 2.2.2021. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између исплаћене посебне пензије тужиоцу и плате коју би тужилац остваривао у периоду од 1.5.2017. године до 30.4.2020. године исплати појединачне новачне износе у вредности и са законском затезном каматом од датума доспелости до исплате као у његовом садржају. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 146.473,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде.

Благовременом жалбом тужена побија наведену пресуду у целини из свих законом предвиђених разлога са предлогом као у жалби, опредељујући захтев за

накнаду трошкова поступка по жалби.

Тужилац није дао одговор на жалбу.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде на основу овлашћења из одредбе члана 386 став 3 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11 ... 55/14), Апелациони суд у Београду, као другостепени суд, је оценио да је жалба тужене неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11 ... 55/14), на које овај суд пази по службеној дужности. Нема ни повреде из тачке 12 назначеног члана на коју се неосновано указује жалбом тужене јер је ожалбена пресуда јасна и разумљива и нема недостатака због којих се не може испитати.

Према чињеничном стању у поступку доношења побијане пресуде следи да је решењем тужене 08 број 118-150/17 од 21.4.2017. године тужиоцу престао радни однос код тужене са 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију, те да је решењем Републичког фонда за ПИО од 3.9.2014. године овде тужиоцу утврђено право на посебну пензију почев од 11.04.2014. године. Пресудом Управног суда У број 12490/17 од 5.12.2018. године уважена је жалба тужилаца (међу којима је и овде тужилац), решење Жалбене комисије Владе Републике Србије број 118-00-00077/2017-01 од 31.5.2017. године поништено и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Решењем Жалбене комисије Владе РС број 118-00-00075/2018-01 од 28.12.2018. године усвојена је, између осталих, и жалба овде тужиоца, те је поништено првостепено решење од 21.4.2017. године и предмет враћен првостепеном органу на поновни поступак. Економско-финансијским вештачењем у овој правној ствари утврђено је да разлика између исплаћене посебне пензије и зараде коју би тужилац остварио да није донето решење о престанку радног односа за период почев од 1.5.2017. године до 30.4.2020. године износи 887.403,70 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца за исплату разлике између пензије коју је у спорном периоду остваривао и зараде на коју би имао право да није донето решење о престанку радног односа од 21.4.2017. године у целини основан па је одлучио као у изреци побијане пресуде.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право дајући за своју одлуку јасне и потпуне разлоге које у битном прихвата и овај суд у поступку жалбене контроле, а жалбом туженог не доводи се у сумњу правилност и законитост побијане пресуде.

Према одредби члана 164 Закона о раду ("Службени гласник РС" број 24/05 ... 75/14) ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету, у складу са законом и општим актом.

Пре свега, и према становишту овог суда, правилна је одлука првостепеног суда садржана у ставу првом изреке ожалбене пресуде којом је дозвољено објективно приеначење тужбе тужиоца јер је иста донета правилном применом права из члана 199 Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 154 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице.

Поштујући наведене правне норме код чињенице да је решењем Жалбене комисије Владе РС број 118-00-00075/2018-01 од 28.12.2018. године усвојена, између осталих, и жалба овде тужиоца, те је поништено првостепено решење од 21.4.2017. године и предмет враћен првостепеном органу на поновни поступак, првостепени суд је правилно извео закључак да је тужена у обавези да накнади материјалну штету коју је тужилац претрпео у висини позитивне разлике између вредности посебне пензије коју је тужилац примао почев од 11.04.2014. године и плате коју би остварио за утужени период да је радио, а која висина је утврђена из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке.

Овакав закључак прихвата и овај суд, с обзиром да се ради о приходима које би тужилац остварио према редовном току ствари, да у томе није био спречен незаконитом радњом органа тужене што има за последицу обавезу тужене да отклони правне последице које је то решење произвело у правном промету, а које се у конкретном случају састоје у обавези накнаде позитивне разлике вредности између износа посебне пензије која је тужиоцу исплаћена и плате коју би тужилац остварио да је радио за утужени период, која висина утврђена из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке.

Не стоје наводи жалбе да се тужилац, подношењем захтева за остваривање права на посебну пензију, сагласио са престанком радног односа, јер сама чињеница да је тужилац оспорио решење о престанку радног односа несумњиво говори у прилог томе да такве сагласности није било. Стога није од утицаја на право запосленог да тражи и оствари накнаду штете у виду изгубљене зараде, као последице доношења незаконитог решења.

На досуђене износе на име главног дуга тужиоцу припада и право на законску затезну камату како то правилно закључује и првостепени суд на основу одредбе члана 277 у вези члана 324 став 1 Закона о облигационим односима.

Приликом одлучивања суд је ценио и све остале наводе жалбе тужене али налази да су исти такође без утицаја на правилност побијане пресуде.

Потврђено је и решење о трошковима парничног поступка јер је донето правилном применом права из члана 153 став 1 и 154 Закона о парничном поступку.

С обзиром да тужена није успела у поступку по жалби нема право на накнаду трошкова поступка по жалби због чега је њен захтев одбијен као неоснован.

Из изнетих разлога, овај суд је применом одредбе члана 390. и члана 165. став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...55/14) одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Снежана Витошевић, с.р**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**